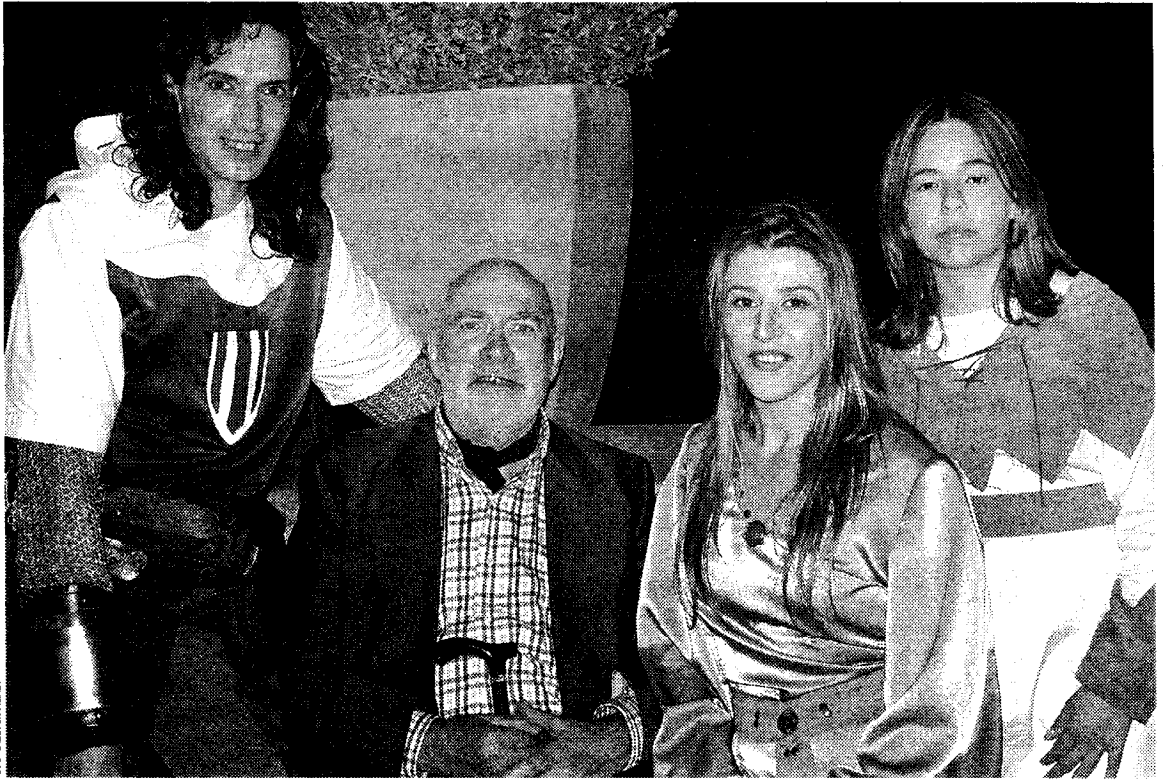

L'ombra del Capitán Trueno és massa allargada

ROGER ALEXA

Vaig conèixer Víctor Mora fa uns anys quan va venir a presentar un dels seus llibres a Figueres. Aquell vespre va accedir que li fes una entrevista tot sopant —ell, jo escoltant— i em va regalar i dedicar generosament *El tramvia blau*, volum que encara conservo amb gratitud. Va ser una conversa molt interessant que em va portar a descobrir moments de la nostra història viscuts en primera persona. Quan fa uns mesos es va fer públic que l'Escala tindria el privilegi d'acollir la Fundació Víctor Mora i que es preparava una serie d'actes per homenatjar l'escriptor pels seus 75 anys, em va semblar encertat perquè, tot aprofitant l'efemèride, es podria reconèixer públicament, per fi, la talla duna de les plomes més prolífiques de la literatura catalana contemporània.

Dissabte passat vaig ser present al sopar que es va fer a El Molí de l'Escala. Aquella jornada estava dedicada a celebrar el mig segle d'existència del personatge de còmic creat per Mora, el Capitán Trueno, i tota la seva parantela que durant dècades van emocionar amb les seves aventures a milers de persones. Vaig saber dades extraordinàries: el Capitán Trueno va editar-se durant dotze anys i se'n feia un tiratge de 350.000 exemplars. Però recapitem. Al sopar vaig arribar uns

minuts abans, just quan ho feia també Víctor Mora i la seva dona, Armonia Rodríguez. Em va satisfer el seu somriure i veure'l envoltat d'amics. No em va estranyar sentir de la seva boca que "tot això és extraordinari, veure com se'm reconeix una feina de fa cinquanta anys és molt emocionant".

La sorpresa la vaig tenir en veure, de sobte, al seu costat, una replica humana del Capitán Trueno, una

... el sopar, que havia de servir per desfer aquest silenci, va acabar essent una festa íntima per als amics del escriptor...

mica descafeïnada respecte l'original. L'acompanyaven l'estimada Sigrid, un Goliat sense gaire musculatura i un Crispin ficat a la pell d'una nena. Aquest detall, que podria ser titllat com a un recurs divertit, es va complementar, però, amb unes absències, possiblement, imperdonables —cap alt representant de la Diputació, ni de la

Generalitat de Catalunya ni del Ministeri de Cultura— que, l'endemà es van mantenir en Pacte institucional fet a l'Ajuntament. Així, la màxima autoritat en aquest sopar, on es va combinar català i castellà com a deferència a tots els presents, va ser l'alcalde de l'Escala, Josep M. Guinart, qui, per cert, va arribar una hora tard a punt de finalitzar la projecció d'un llarg documental d'Ignasi Farré, una successió de monòlegs de polítics i intel·lectuals propers a Mora i tronòfils d'arreu de l'Estat. Mora és un escriptor compromès amb la societat del seu temps, de gran talent a qui no se li ha fet justícia. Al meu entendre, aquests actes públics, doncs, haviem de servir per desfer aquest silenci i divulgar mes la seva faceta d'escriptor i no tant insistir en la de guionista de còmic, sense desmerèixer-ne el mèrit. Fins i tot es parla de proposar-lo com a premi nacional de còmic a l'Estat.

El sopar, elaborat pel cuiner Jordi Jacas qui ens aprofundí en la cuina antiga, va acabar essent una festa íntima per als amics. Potser notar l'absència de Paco Ibáñez. El millor, el regal fet als pocs menys d'un centenar d'assistents: diversos llibres de Mora, entre ells *El maig del 68* i Lu presa de poder d'*Estela Wundelberry*.